

Arrest

nr. 348 291 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 2 december 2025 geïnterpelleerd door de politie van PZ Ukkel/W-B/Oudergem wegens het gebruik van ongeldige documenten.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 2 december 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.(...) D.(...) B.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Politiezone Ukkel/W-B/Oudergem op 02/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik ongeldige documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, hij verklaart geen medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Politiezone Ukkel/W-B/Oudergem op 02/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik ongeldige documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 2 december 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummer RvV 355 084.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoeker kunnen gelegd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/13 en 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, meer in het bijzonder het hoorrecht en het beginsel *“audi alteram partem”*. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“En ce que ;

A. Violation du respect des droits de la défense et du droit d’être entendu, ainsi que du principe général du droit « audi alteram partem »

Attendu que le droit d’être entendu constitue un principe fondamental du droit de l’Union européenne, consacré notamment par l’article 41, §2, a), de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne, ainsi que par la jurisprudence constante de la Cour de justice de l’Union européenne.

Que ce principe s’impose aux autorités nationales lorsqu’elles mettent en œuvre le droit de l’Union, en particulier dans le cadre de l’adoption de décisions de retour relevant de la directive 2008/115/CE, transposée en droit interne par la loi du 15 décembre 1980.

Que selon une jurisprudence constante de la Cour de justice, le droit d’être entendu implique que toute personne concernée par une décision défavorable soit mise en mesure de faire connaître utilement et effectivement son point de vue, avant l’adoption de la décision, sur :

- les éléments de fait retenus à son encontre ;*
- la qualification juridique de ces éléments ;*
- et la mesure envisagée, ainsi que ses conséquences concrètes, notamment lorsqu’elle est susceptible de porter gravement atteinte à des droits fondamentaux.*

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique de manière constante ces principes dans le cadre du contrôle des ordres de quitter le territoire pris en application des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

- Portée concrète du droit d’être entendu : une exigence réelle et effective

Attendu que le droit d’être entendu ne saurait être réduit à une formalité purement théorique ou symbolique.

Qu’il implique, au contraire, que l’intéressé dispose d’une possibilité réelle et effective d’influencer le processus décisionnel, ce qui suppose qu’il soit informé de manière suffisante:

- de la nature exacte de la décision envisagée ;*
- de ses fondements juridiques ;*
- et de ses conséquences concrètes, en particulier lorsqu’il s’agit d’une mesure d’éloignement sans délai de départ volontaire.*

Que la jurisprudence constante tant de la Cour de justice que du Conseil du contentieux des étrangers rappelle que le respect du droit d’être entendu doit être apprécié in concreto, au regard des circonstances de chaque espèce et de la gravité des effets de la décision attaquée.

- Caractère insuffisant de l’audition policière invoquée par l’administration

Attendu qu’en l’espèce, l’autorité administrative semble considérer que le droit d’être entendu aurait été respecté au motif que le requérant aurait été entendu par les services de police lors du contrôle ayant précédé l’adoption de l’annexe 13.

Que toutefois, une telle audition policière, réalisée dans un contexte de contrôle et de constatation d’infractions éventuelles, ne saurait être assimilée à l’exercice effectif du droit d’être entendu dans le cadre d’une procédure administrative d’éloignement.

Qu’en effet :

- le requérant n’a pas été informé de l’intention de l’Office des étrangers de lui notifier un ordre de quitter le territoire sans délai ;*
- il n’a pas été invité à présenter des observations spécifiques sur l’opportunité de la mesure envisagée ;*

- il n'a pas été mis en mesure de faire valoir utilement les éléments relatifs à sa situation personnelle et familiale, pourtant déterminants au regard des articles 8 de la CEDH et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- il n'a pas pu se prononcer sur la question du refus de délai de départ volontaire, ni sur l'existence alléguée d'un risque de fuite ou d'une menace pour l'ordre public.

Que la jurisprudence retient de manière constante qu'une audition effectuée à des fins policières, sans information préalable sur la mesure administrative envisagée, ne satisfait pas aux exigences du droit d'être entendu.

- Absence de procédure contradictoire préalable à l'adoption de la décision

Attendu qu'il ne ressort pas de la décision attaquée que le requérant a été mis en mesure, avant l'adoption de l'annexe 13, de :

- produire des documents complémentaires ;
- fournir des explications circonstanciées sur les faits reprochés ;
- contester utilement la qualification juridique retenue par l'administration ;
- faire valoir l'existence et l'intensité de sa vie familiale en Belgique, notamment la présence de son épouse, de ses enfants et la scolarité de ces derniers ;
- solliciter l'octroi d'un délai de départ volontaire ou la prise en considération de mesures moins contraignantes.

Que cette absence totale de débat contradictoire révèle une méconnaissance manifeste du principe audi alteram partem, lequel impose à l'autorité administrative de permettre à l'intéressé de faire valoir ses arguments avant qu'une décision défavorable ne soit prise.

- Gravité des conséquences de la décision et renforcement des exigences procédurales

Attendu que la décision attaquée ordonne l'éloignement immédiat du requérant du territoire belge, sans délai de départ volontaire, avec des conséquences particulièrement graves et irréversibles sur sa situation personnelle et familiale.

Que la gravité de ces conséquences impose, selon la jurisprudence constante, un respect accru des droits de la défense, et notamment du droit d'être entendu.

Que l'absence de procédure contradictoire préalable est d'autant plus problématique que la décision affecte directement l'exercice du droit au respect de la vie familiale, protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

- Influence potentielle de la violation sur le contenu de la décision

Attendu que selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, la violation du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision dès lors qu'il ne peut être exclu que, si ce droit avait été respecté, la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent.

Qu'en l'espèce, si le requérant avait été mis en mesure de faire valoir :

- l'existence de liens familiaux stables et effectifs en Belgique ;
 - l'absence de dangerosité réelle pour l'ordre public ;
 - le caractère isolé et non intentionnel des faits allégués ;
 - l'existence de garanties de représentation excluant tout risque de fuite ; • la scolarité de ces enfants ;
- que l'autorité administrative aurait pu adopter une décision différente, notamment en accordant un délai de départ volontaire ou en renonçant à l'exécution immédiate de la mesure.

Que la violation constatée ne présente dès lors aucun caractère théorique ou inoffensif, mais constitue une irrégularité substantielle ayant potentiellement influencé le contenu même de la décision attaquée.

B. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée en fait et en droit, ne prend pas en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause et procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant.

Attendu qu'aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, toute décision administrative individuelle doit être motivée de manière adéquate, pertinente, précise et suffisante, tant en fait qu'en droit, de façon à :

- permettre au destinataire de comprendre les raisons exactes de la mesure prise à son encontre ;
- permettre au juge d'en exercer le contrôle effectif.

Que la motivation ne peut se limiter à des considérations générales ou stéréotypées, mais doit refléter un examen concret et individualisé des circonstances propres au requérant.

- Motivation stéréotypée et lacunaire quant au fondement « ordre public » (article 7, al. 1er, 3°)

Attendu qu'en l'espèce, l'Office des étrangers fonde l'ordre de quitter le territoire, notamment, sur l'article 7, alinéa 1er, 3°, au motif que le requérant est, par son comportement, susceptible de nuire à l'ordre public, dès lors qu'il aurait été « appréhendé pour usage de documents non valables » selon un rapport TARAP/RAAVIS établi par la zone de police Uccle/W-B/Oudergem le 02/12/2025.

Que cependant, la décision attaquée ne précise pas la nature exacte des « documents non valables » ; la manière dont ils auraient été utilisés (contexte, finalité, circonstances) ; le caractère intentionnel ou frauduleux du comportement allégué ; l'existence d'une procédure pénale, de poursuites ou d'une condamnation ; l'élément « actuel » et « suffisamment grave » permettant de qualifier une menace pour l'ordre public.

Que la motivation se limite ainsi à une référence quasi automatique à un rapport administratif et à une formule générale (« vu le caractère menaçant de ces faits... »), sans articulation concrète entre les faits reprochés et la qualification juridique retenue.

Qu'une telle motivation, générale et stéréotypée, ne satisfait pas aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, dès lors qu'elle ne permet pas au requérant de comprendre pourquoi et en quoi, personnellement, il constituerait une menace pour l'ordre public au sens de l'article 7, alinéa 1er, 3°.

- Motivation insuffisante et mécanique quant au fondement « absence de documents requis » (article 7, al. 1er, 1°)

Attendu que la décision indique également que le requérant n'était pas en possession d'un passeport valide et ne disposait pas d'un tampon d'entrée récent au moment de son arrestation.

Que toutefois, la décision attaquée ne comporte aucune analyse individualisée permettant d'établir :

- si le requérant disposait d'un document d'identité alternatif ;
- s'il existait des éléments expliquant l'absence de tampon récent ;
- si l'administration a vérifié l'ensemble des circonstances relatives à l'entrée et au séjour allégués.

Qu'en se limitant à ce constat, sans vérification ni contextualisation, l'autorité se dispense d'un examen suffisant des éléments de fait, en violation du devoir de motivation.

- Motivation déficiente du refus de délai de départ volontaire (article 74/14 §3)

Attendu que la décision refuse d'accorder un délai de départ volontaire, en se fondant sur l'article 74/14, §3, 1° et 3°, au motif qu'il existerait un risque de fuite et une menace pour l'ordre public.

Que la motivation relative au risque de fuite repose sur une énumération d'éléments généraux : absence de demande de séjour ou de protection internationale, séjour allégué depuis trois ans sans régularisation, absence de travail déclaré, absence d'inscription communale, absence de preuve d'hébergement, etc.

Que toutefois, l'administration se borne à des considérations générales, sans démontrer en quoi les éléments invoqués établiraient concrètement l'existence d'un risque réel et actuel de soustraction du requérant à la mesure d'éloignement. Elle s'abstient en outre d'examiner les garanties de représentation pourtant effectives dont dispose le requérant (adresse connue, attaches familiales, coopération avec les autorités). Enfin, elle ne motive nullement les raisons pour lesquelles l'octroi d'un délai de départ volontaire ou le recours à des mesures moins contraignantes aurait été insuffisant.

Que la motivation se réduit ainsi à une application quasi automatique d'indices généraux, sans mise en balance individualisée, ce qui est contraire aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

- Défaut de prise en considération des éléments pertinents : situation familiale (article 8 CEDH) et examen superficiel

Attendu qu'il ressort expressément de la décision attaquée que le requérant a déclaré que son épouse et ses enfants résident en Belgique.

Que l'administration affirme avoir examiné la situation au regard de l'article 8 CEDH, mais se borne à des considérations abstraites selon lesquelles le droit au respect de la vie familiale « n'est pas absolu » et que l'intérêt de l'État à protéger l'ordre public doit prévaloir.

Que la décision ne comporte aucune analyse concrète de la situation familiale du requérant, notamment quant à la réalité et à l'intensité de la vie familiale (cohabitation effective, liens de dépendance, rôle parental exercé). Elle n'examine pas davantage l'impact d'un éloignement immédiat sur les enfants, ni l'intérêt supérieur de ceux-ci. Enfin, elle s'abstient d'évaluer l'impossibilité ou, à tout le moins, le caractère déraisonnable d'une reconstitution de la vie familiale en dehors de la Belgique.

Qu'en se dispensant d'une mise en balance réelle et individualisée, l'autorité administrative n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, rendant sa motivation insuffisante au sens de la loi du 29 juillet 1991.

- Appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que la décision attaquée procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant, en déduisant l'existence d'une menace pour l'ordre public à partir d'éléments non contextualisés et dépourvus de qualification pertinente.

Que cette décision refuse en outre tout délai de départ volontaire sur la base d'indices généraux, sans examiner les garanties de représentation pourtant disponibles. Enfin, elle minimise la portée des éléments familiaux pourtant reconnus dans la décision elle-même, sans en tirer les conséquences au regard des exigences de proportionnalité.

Que ces carences empêchent le requérant d'exercer utilement ses droits et empêchent le Conseil d'exercer son contrôle de légalité.

Qu'en conséquence, la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, dès lors qu'elle est insuffisamment motivée, partiellement stéréotypée, et ne reflète pas un examen sérieux et individualisé de la situation du requérant.

C. Violation du devoir de minutie, principe général de bonne administration, imposant à l'autorité administrative de recueillir et d'examiner avec soin et impartialité tous les éléments pertinents avant de prendre une décision susceptible de porter gravement atteinte aux droits de l'intéressé.

Attendu que le devoir de minutie constitue un principe général de bonne administration, imposant à l'autorité administrative, avant l'adoption d'une décision individuelle défavorable, de recueillir, vérifier et examiner avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Que ce devoir revêt une importance particulière lorsque la décision envisagée est susceptible de porter gravement atteinte aux droits fondamentaux de l'intéressé, en particulier lorsqu'il s'agit d'une mesure d'éloignement immédiate emportant des conséquences directes sur la vie privée et familiale protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Que la jurisprudence rappelle de manière constante que le respect du devoir de minutie implique une instruction sérieuse, complète et individualisée du dossier, et exclut toute approche automatique ou purement formaliste.

- *Instruction lacunaire des faits reprochés et absence de vérifications élémentaires*

Attendu qu'en l'espèce, la décision attaquée fonde l'ordre de quitter le territoire sur l'existence alléguée d'une atteinte à l'ordre public, déduite de l'« utilisation de documents non valables » mentionnée dans un rapport administratif TARAP/RAAVIS établi par les services de police.

Que toutefois, l'autorité administrative s'est abstenue de procéder à toute vérification autonome quant à la nature exacte des documents en cause et aux circonstances concrètes de leur utilisation. Elle n'a pas davantage examiné le caractère intentionnel ou non du comportement reproché, ni vérifié l'existence de poursuites ou de suites pénales effectives, se contentant ainsi d'une appréciation purement abstraite et insuffisamment motivée.

Qu'en se bornant à reprendre les termes d'un rapport policier, sans en contrôler le contenu ni en apprécier la portée juridique, l'autorité administrative a renoncé à son obligation propre d'examen minutieux, se contentant d'une appréciation sommaire et non contextualisée.

- *Absence de prise en compte sérieuse de la situation personnelle et familiale du requérant*

Attendu qu'il ressort expressément de la décision attaquée que le requérant a déclaré que son épouse et ses enfants résident en Belgique et ces derniers sont scolarisés, élément pourtant central dans l'appréciation de la légalité et de la proportionnalité d'une mesure d'éloignement.

Que malgré cette déclaration, l'autorité administrative n'a procédé à aucune instruction complémentaire visant à :

- vérifier la réalité et l'intensité des liens familiaux invoqués ;
- apprécier la dépendance affective, éducative ou matérielle des enfants à l'égard du requérant ;
- évaluer l'impact concret d'un éloignement immédiat sur la cellule familiale ;
- tenir compte de l'intérêt supérieur des enfants, pourtant déterminant dans ce type de décision.

Que l'absence de toute démarche visant à compléter ou à vérifier ces éléments révèle une carence manifeste dans l'instruction du dossier, incompatible avec les exigences du devoir de minutie.

- *Examen insuffisant des éléments relatifs au risque de fuite et aux garanties de représentation*

Attendu que la décision attaquée refuse d'accorder un délai de départ volontaire en se fondant sur l'existence alléguée d'un risque de fuite, au sens de l'article 74/14, §3, de la loi du 15 décembre 1980.

Que toutefois, l'autorité administrative n'a entrepris aucune démarche sérieuse visant à examiner les garanties de représentation offertes par le requérant ; l'existence d'une adresse effective ou de possibilités d'hébergement ; la stabilité liée à la présence d'une famille sur le territoire et la disposition du requérant à coopérer avec les autorités.

Qu'en se limitant à relever l'absence de certaines démarches administratives, sans examiner les circonstances concrètes permettant d'exclure un risque réel de fuite, l'autorité a procédé à une appréciation superficielle, contraire au devoir de minutie.

- *Absence d'examen des mesures moins attentatoires aux droits fondamentaux*

Attendu que le devoir de minutie implique également que l'autorité administrative examine, avant de prendre une mesure particulièrement intrusive, l'existence de solutions alternatives moins attentatoires aux droits fondamentaux de l'intéressé.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée n'examine à aucun moment la possibilité d'accorder un délai de départ volontaire, de recourir à des mesures de contrôle moins contraignantes, ni de différer l'exécution de la mesure afin de tenir compte de la situation familiale du requérant, en méconnaissance manifeste du principe de proportionnalité.

Que cette omission est d'autant plus critiquable que la décision ordonne un éloignement immédiat, sans délai, alors même que des éléments personnels sérieux étaient portés à la connaissance de l'administration.

Attendu que les carences relevées dans l'instruction du dossier démontrent que l'autorité administrative n'a pas recueilli ni examiné l'ensemble des éléments pertinents avec le soin requis.

Que cette violation du devoir de minutie a conduit l'administration à adopter une décision fondée sur une appréciation incomplète et déséquilibrée de la situation du requérant, portant gravement atteinte à ses droits.

Que le non-respect de ce principe général de bonne administration entache la décision attaquée d'une illégalité substantielle, justifiant son annulation.

D. Violation des articles 7, alinéa 1er, 1° et 3°, 74/14, §3, 1°, 3° et 4°, et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers.

Attendu que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 autorise l'autorité administrative à délivrer un ordre de quitter le territoire dans des hypothèses limitativement énumérées, notamment lorsque l'étranger :

1° séjourne sur le territoire sans être en possession des documents requis ;

3° est considéré comme pouvant, par son comportement, porter atteinte à l'ordre public.

Que l'exercice de cette compétence ne présente aucun caractère automatique, mais doit s'opérer dans le respect des principes généraux du droit, et notamment à l'issue d'un examen concret, individualisé et proportionné de la situation personnelle de l'intéressé.

Que conformément à l'article 74/14 de la même loi, l'autorité est en principe tenue d'accorder un délai de départ volontaire, sauf si elle établit l'existence de circonstances spécifiques justifiant une dérogation, telles que :

- un risque de fuite (§3, 1°) ;
- une menace pour l'ordre public (§3, 3°) ;
- ou d'autres circonstances particulières prévues au §3, 4°.

Que l'article 74/13 impose enfin à l'autorité administrative de tenir compte, dans toute décision d'éloignement, de la vie familiale, de l'intérêt supérieur de l'enfant et de l'état de santé de l'intéressé.

- Application erronée de l'article 7, alinéa 1er, 3° : absence de menace réelle pour l'ordre public

Attendu qu'en l'espèce, l'autorité administrative fonde l'ordre de quitter le territoire, notamment, sur l'article 7, alinéa 1er, 3°, en considérant que le requérant serait susceptible de porter atteinte à l'ordre public, en raison d'une utilisation alléguée de documents non valables.

Que toutefois, comme exposé supra, la décision attaquée ne démontre nullement en quoi les faits reprochés constitueraient une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public.

Que l'autorité se borne à une assimilation automatique entre une irrégularité administrative alléguée et la notion d'ordre public, sans procéder à l'analyse requise par la jurisprudence nationale et européenne.

Qu'en procédant de la sorte, l'autorité administrative fait une application excessive et erronée de l'article 7, alinéa 1er, 3°, en violation de son économie et de sa finalité.

- Application mécanique de l'article 7, alinéa 1er, 1° : absence d'examen individualisé

Attendu que la décision attaquée se fonde également sur l'article 7, alinéa 1er, 1°, au motif que le requérant ne serait pas en possession des documents requis pour son séjour.

Que toutefois, la seule constatation de l'absence alléguée de certains documents ne dispense pas l'autorité de procéder à un examen individualisé de la situation du requérant, notamment lorsque la décision envisagée emporte un éloignement immédiat.

Qu'en l'espèce, l'autorité administrative n'examine pas les circonstances concrètes liées à l'identité, au séjour, ni les éléments susceptibles d'atténuer la portée de ce constat, en violation de l'article 7 précité.

- Violation de l'article 74/14, §3 : refus injustifié et insuffisamment motivé du délai de départ volontaire

Attendu que la décision attaquée refuse d'accorder un délai de départ volontaire au requérant, en invoquant cumulativement un risque de fuite (article 74/14, §3, 1°) et une menace pour l'ordre public (article 74/14, §3, 3°).

Que toutefois, ces motifs sont invoqués de manière générale et abstraite, sans démonstration concrète de leur existence dans le chef du requérant.

Qu'en particulier :

- l'existence d'un risque de fuite est déduite d'éléments purement formels (absence de démarches administratives, absence d'inscription communale), sans examen des garanties de représentation ;
- la menace pour l'ordre public est reprise sans analyse supplémentaire, alors même que cette notion est déjà invoquée de manière erronée au titre de l'article 7.

Que l'autorité administrative n'examine à aucun moment si des mesures moins contraignantes permettraient d'assurer l'exécution de la mesure, comme l'octroi d'un délai ou l'imposition d'obligations alternatives.

Qu'il en résulte une violation manifeste de l'article 74/14, qui exige une appréciation rigoureuse et individualisée.

- Absence de prise en compte effective de la vie familiale et de l'intérêt supérieur des enfants

Attendu qu'il ressort expressément de la décision attaquée que le requérant a déclaré que son épouse et ses enfants résident en Belgique.

Que l'article 74/13 impose à l'autorité administrative de tenir compte, dans toute décision d'éloignement, de la vie familiale et de l'intérêt supérieur des enfants, éléments qui constituent des critères légaux obligatoires.

Que pourtant, la décision attaquée ne comporte aucune analyse concrète de ces éléments, se limitant à une affirmation de principe selon laquelle l'article 8 de la CEDH ne serait pas violé.

Qu'en omettant de procéder à cet examen spécifique et circonstancié, l'autorité administrative a méconnu une disposition impérative de la loi du 15 décembre 1980.

E. Violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

Attendu qu'aux termes de l'article 8, §1er, de la Convention européenne des droits de l'homme, toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale.

Que l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne consacre une protection équivalente, laquelle s'impose aux autorités nationales lorsqu'elles mettent en œuvre le droit de l'Union, notamment dans le cadre des décisions de retour relevant de la directive 2008/115/CE.

Que selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, toute mesure d'éloignement constitue une ingérence dans l'exercice de ce droit dès lors qu'elle affecte une vie privée ou

familiale effective, et ne peut être admise que si elle est prévue par la loi ; poursuit un but légitime ; et est nécessaire dans une société démocratique, ce qui implique un contrôle strict de proportionnalité.

- *Existence d'une vie familiale effective en Belgique*

Attendu qu'en l'espèce, il ressort expressément de la décision attaquée que le requérant a déclaré que son épouse et ses enfants résident en Belgique.

Que ces éléments suffisent à établir l'existence d'une vie familiale effective et réelle, protégée par l'article 8 de la CEDH, indépendamment du statut de séjour du requérant.

Que l'ordre de quitter le territoire, assorti d'une exécution immédiate sans délai de départ volontaire, constitue dès lors une ingérence grave dans l'exercice du droit au respect de la vie familiale du requérant.

- *Caractère particulièrement intrusif de l'ingérence en l'absence de délai de départ volontaire*

Attendu que la décision attaquée ordonne l'éloignement immédiat du requérant, sans lui accorder de délai de départ volontaire, ce qui empêche toute organisation minimale de la vie familiale et entraîne une rupture brutale de la cellule familiale.

Que la jurisprudence européenne souligne que la soudaineté et l'immédiateté de l'éloignement renforcent le caractère intrusif de la mesure et exigent un examen d'autant plus rigoureux de sa proportionnalité.

- *Absence de mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence*

Attendu que la décision attaquée se borne à affirmer, de manière stéréotypée, que l'article 8 de la CEDH n'est pas violé et que l'intérêt de l'État à la protection de l'ordre public doit prévaloir.

Que toutefois, l'autorité administrative ne procède à aucune mise en balance concrète et individualisée entre l'intérêt général invoqué et les intérêts privés et familiaux du requérant.

Qu'en particulier, la décision n'examine pas la durée et la stabilité de la vie familiale en Belgique ; le rôle effectif du requérant au sein de la famille ; la dépendance affective et éducative des enfants ; l'intérêt supérieur des enfants, pourtant déterminant et l'impact concret et irréversible de l'éloignement immédiat.

Qu'une telle motivation abstraite ne satisfait pas aux exigences découlant de l'article 8 de la CEDH et de l'article 7 de la Charte.

- *Absence de nécessité et de proportionnalité de la mesure*

Attendu qu'à supposer même que l'ingérence poursuive un but légitime, quod non, encore faudrait-il qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire qu'elle réponde à un besoin social impérieux et qu'elle soit proportionnée au but poursuivi.

Qu'en l'espèce :

- *les faits reprochés au requérant ne sont assortis d'aucune condamnation pénale ;*

- *aucun élément ne permet d'établir une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ;*

- *aucune analyse prospective du comportement du requérant n'est effectuée.*

Que dès lors, l'éloignement immédiat d'un père de famille, sans délai, apparaît manifestement disproportionné au regard des conséquences graves qu'il emporte sur la vie familiale.

- *Défaut de prise en compte de l'intérêt supérieur des enfants*

Attendu que l'intérêt supérieur de l'enfant constitue un principe fondamental, consacré tant par la jurisprudence européenne que par le droit interne, et doit être une considération primordiale dans toute décision affectant la vie familiale.

Que la décision attaquée ne comporte aucune analyse spécifique de la situation des enfants du requérant, alors même que ceux-ci résident en Belgique et que l'éloignement du requérant affecte directement leur équilibre affectif, éducatif et social.

Que cette omission constitue une violation autonome de l'article 8 de la CEDH."

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name het motief dat verzoeker *“niet in het bezit is van een geldig paspoort en geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van zijn arrestatie”* (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) enerzijds, en anderzijds het motief dat *“hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). Wat dit laatste betreft, wijst de gemachtigde van de minister erop dat verzoeker op 2 december 2025 op heterdaad betrap werd op feiten van gebruik van ongeldige documenten.

3.8. In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en het beginsel *“audi alteram partem”* en verwijst in dit verband naar artikel 41 van het Handvest.

Deze verdragsbepaling omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”* en is in beginsel uitsluitend gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich hierop niet rechtstreeks kan beroepen. Het in artikel 41.2 van het Handvest vervatte hoorrecht maakt evenwel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de bestreden beslissing een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van de richtlijn 2008/115/EG, geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht en zijn de algemene beginselen ervan *in casu* van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, pt. 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, pt. 80). Verzoeker dient bijgevolg aannemelijk te maken dat hij niet de mogelijkheid

heeft gehad om bepaalde relevante gegevens mee te delen die het terugkeerbesluit als dusdanig, of de inhoud ervan, hadden kunnen beïnvloeden.

3.9. De Raad merkt vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 2 december 2025 wel degelijk werd verhoord. Verzoeker betwist dit niet, maar stelt in de eerste plaats dat uit vaste rechtspraak blijkt dat een verhoor omwille van politionele redenen, waarbij geen informatie wordt gegeven over de beoogde administratieve maatregel, niet kan volstaan in het kader van het hoorrecht.

Blijkens het administratief dossier werd aan verzoeker op 2 december 2025 meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken overwoog om hem een gedwongen verwijderingsmaatregel op te leggen. Op het formulier hoorrecht wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker via een informatiefiche werd geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de autoriteiten hem wilden opleggen. Deze informatiefiche is terug te vinden aan het einde van het formulier hoorrecht en wijst erop dat *“(e)r wordt overwogen om u een gedwongen verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst op te leggen”* en stelt dat het in verzoekers eigen belang is om de vragen zo correct en volledig mogelijk te beantwoorden. Verzoeker kreeg aldus de kans om alle relevante gegevens in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel kenbaar te maken aan het bestuur alvorens de bestreden beslissing genomen werd, waardoor zijn kritiek feitelijke grondslag mist.

3.10. Verzoeker hekelt verder in verband met het hoorrecht dat hij zich niet kon uitspreken over de beslissing van de gemachtigde van de minister om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan en over het vermeende vluchtgevaar en de bedreiging van de openbare orde die van hem zouden uitgaan. De Raad merkt echter op dat verzoeker geenszins verduidelijkt welke concrete gegevens hij zou hebben kunnen aanreiken indien hij zou hebben geweten dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek zou worden toegestaan. Hij beperkt zich immers tot de stelling dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, dat het gaat om geïsoleerde feiten die hij niet met opzet pleegde en dat er geen risico bestaat dat hij zou vluchten. Met deze resem blote beweringen werpt verzoeker geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om bepaalde relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

3.11. In een tweede onderdeel van zijn middel verwijt verzoeker de gemachtigde van de minister een stereotiepe en gebrekkige motivering. Naar aanleiding van de vaststelling dat hij niet beschikte over een geldig paspoort en een recente inreisstempel op het moment van zijn arrestatie, meent verzoeker dat geen individuele analyse werd gemaakt waarbij werd nagegaan of hij in het bezit was van een alternatief identiteitsbewijs, en of er al dan niet factoren waren die het ontbreken van een recente inreisstempel konden verklaren.

3.12. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog geenszins de vaststelling uit de bestreden beslissing weerlegt dat hij *“(…) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en geen recente inreisstempel op het Schengengrondgebied op het moment van zijn arrestatie”*. Verzoeker toont met zijn betoog op geen enkele manier het tegendeel aan. Het gegeven dat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, volstaat om hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel vereist een bijkomend onderzoek naar alternatieven of naar de achterliggende redenen waarom verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort en een recente inreisstempel.

3.13. Verzoeker voert verder aan dat de openbare orde-motieven van de bestreden beslissing eveneens gebrekkig en stereotiep zijn.

3.14. De Raad herhaalt in dit verband dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) steunt op twee onderscheiden motieven, die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om het motief dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet te weerleggen. Verzoekers grief inzake de openbare orde-motieven, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, kan dan ook onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing daar deze eveneens haar grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het hierboven in punt 3.11. en 3.12. besproken motief volstaat om de beslissing op afdoende wijze te schragen, waardoor de kritiek van verzoeker in verband met de openbare orde-overwegingen gericht is tegen een overtollig motief. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker tegen een overtollig motief kan onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890; RvS 21 mei 2013, nr. 223.538; RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

3.15. Verzoeker richt zich vervolgens tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing om bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Het door

verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Er werd dus in de eerste plaats in hoofde van verzoeker een ‘risico op onderduiken’ vastgesteld. Dit ‘risico op onderduiken’ wordt in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

“(...)”

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

(...)”

De criteria om een risico op onderduiken vast te stellen, zijn op hun beurt opgenomen in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet. *In casu* gaat het om de criteria uit artikel 1, § 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

3.16. Verzoeker betwist in zijn middel dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken zou bestaan en wijst in dit verband op zijn adres, dat gekend is bij de overheid, op zijn familiebanden en op het feit dat hij meewerkt met de autoriteiten. Hij stelt verder dat de gemachtigde van de minister niet uiteenzet hoe de aangevoerde elementen aantonen dat er een reëel en actueel risico is dat verzoeker zich effectief aan de verwijderingsmaatregel zou onttrekken. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister ook dat hij niet uiteenzet of het nemen van een minder ingrijpende maatregel dan het niet toekennen voor een termijn van vrijwillig vertrek ontoereikend zou zijn geweest.

3.17. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de wettelijke criteria die in de bestreden beslissing aangewend worden om het risico op onderduiken te onderbouwen. Verzoeker slaagt er immers niet in om de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister te ontkrachten dat “(u)it het administratief dossier (niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren” en dat hij “(...) zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen betreffende zijn verblijfssituatie waaruit wel degelijk een risico op onderduiken kan worden afgeleid.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing is er immers ondertussen een termijn van 4 maanden verstreken waarin geen gedwongen tenuitvoerlegging werd bevolen en waarin verzoeker evenmin initiatief heeft genomen om vrijwillig gevolg te geven aan de hem opgelegde terugkeerverplichting. Indien er obstakels zouden bestaan om ‘onverwijld’ gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het verzoeker vrij om aan de gemachtigde van de minister een uitstel van vertrek te vragen conform artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet.

3.18. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel vervolgens aanhaalt dat de gemachtigde van de minister niet op zorgvuldige wijze rekening hield met zijn familie- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar de verdere bespreking in het kader van verzoekers vijfde middelenonderdeel waarin hij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.19. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker vooreerst een theoretisch betoog over het door hem geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister geen onderzoek te hebben verricht naar de precieze aard en omstandigheden waarin de hem ten laste gelegde feiten werden gepleegd.

3.20. De Raad herhaalt in de eerste plaats dat verzoeker zich met zijn kritiek tegen de openbare orde-motieven van de bestreden beslissing in wezen richt tegen een overtollig motief ervan (zie punt 3.14.). Daarnaast merkt de Raad op dat het niet aan de gemachtigde van de minister was om bijkomend onderzoek te verrichten naar de precieze omstandigheden van de feiten aangezien er geen enkele reden is om te twifelen aan de vaststelling van de politie van PZ Ukkel/W-B/Oudergem. Bij een controle was immers gebleken dat verzoeker in het bezit was van valse identiteitsdocumenten. Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de minister had moeten onderzoeken of de door verzoeker gepleegde feiten opzettelijk werden gepleegd en of er strafrechtelijke vervolging of andere maatregelen werden ingesteld, gaat hij eraan voorbij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een louter bestuurlijke maatregel is waarbij rekening mag worden gehouden met feiten die (nog) niet tot een strafvervolging hebben geleid. Zelfs feiten die *an sich* geen misdrijf uitmaken mogen in aanmerking worden genomen. De omstandigheid dat verzoeker voor deze feiten niet strafrechtelijk werd vervolgd, sluit niet uit dat de gemachtigde van de minister op basis van deze feiten kan concluderen dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (cf. RvS 4 mei 2017, nr. 238.079).

3.21. Verzoeker lijkt ten slotte in zijn derde onderdeel voor te houden dat de gemachtigde van de minister moest onderzoeken of er geen minder ingrijpende maatregel mogelijk was dan een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke grond de gemachtigde van de minister hiertoe gehouden zou zijn.

3.22. Waar verzoeker in een vierde onderdeel van zijn middel nogmaals de onjuiste toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet aanvoert, benadrukt de Raad dat verzoekers kritiek in verband met deze artikelen reeds uitvoerig werd besproken.

3.23. In het vierde onderdeel van zijn middel wijst verzoeker eveneens op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.24. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze elementen het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, hij verklaart geen medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.25. In zijn middel lijkt verzoeker evenwel van oordeel dat zijn recht op gezins- en familielevens dient te primeren en hij gaat uitgebreid in op dit aspect in het kader van de aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM in een vijfde en laatste onderdeel van zijn middel.

3.26. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.27. Wat het bestaan van een privé- en gezinsleven betreft, beroept verzoeker zich op het verblijf van zijn partner en kinderen in België. Verzoeker beperkt zich echter tot blote beweringen en brengt geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.28. Voor zover toch kan worden aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn partner en kinderen, dient opgemerkt te worden dat er *in casu* geen sprake is van een situatie van voortgezet verblijf. Onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt van de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister overging tot een belangenafweging tussen de privébelangen van verzoeker en het algemeen belang van de maatschappij. Hierbij kan nog worden aangestipt dat het eventuele privé- en/of gezinsleven, dat werd ontwikkeld tijdens een periode dat betrokkene omwille van zijn verblijfssituatie diende te weten dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven een precair karakter had, slechts in uitzonderlijke omstandigheden zal leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd in verband met verzoekers voorgehouden gezinsleven:

“Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Bovendien het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de

openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel wordt er aldus wel degelijk een afweging gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoeker anderzijds. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er geen schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven aannemelijk werd gemaakt.

3.29. Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan ook een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), merkt de Raad op dat dit niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

3.30. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/13 en/of 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker heeft geen schending van de hoorplicht aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke grondslagen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN